

Katehetska putovanja

Sveti Josemaría odlučio je sam raditi na jačanju vjere ljudi. Počevši od 1970., odlazio je na duga katehetska putovanja u različite zemlje svijeta.

31.12.1969.

Počevši 1970. godine, osnivač Opusa Dei odlučio je poći na katehetska putovanja u različite zemlje. Obzirom na sumnje i nesigurnost koji su se širile među vjernicima, bilo je vrijeme da se i on uključi u kolo, da naviješta

autentična učenja Crkve velikom broju ljudi i tako ojača njihovu vjeru. Volio je koristiti metodu osobnog kontakta, i ona je doista bila osobna za svakog pojedinog sudionika, bez obzira na broj slušatelja. Pitanja i odgovori, šale i molitva, priče i istina izgovoreni jasno i glasno.

Meksiko, 1970.

Počeo je 1970. u Meksiku kao poveznici sa svojim hodočašćem u Guadalupe. Susretao se sa skupinama ljudi različitih životnih prilika. Među njima neki su seljani iz Morelosa, članovi Opusa Dei, skupa s drugim ljudima, osnovali poljoprivrednu školu. Njima je rekao, "Svi mi, vi i ja, radimo da bi za vas poboljšali stvari tako da možete izaći iz ove situacije, da ne budete financijski opterećeni... također ćemo učiniti za obrazovanje vaše djece sve što je u našoj moći. Vidjet

ćete kako ćemo uspjeti, tako da se oni nadareni i željni učenja mogu visoko vinuti. U početku ih neće biti puno, ali kako godine prolaze... A kako ćemo to napraviti? Zar kao da im radimo uslugu? ... Ne, djeco moja, ne tako! Zar vam nisam upravo rekao da smo svi jednaki?"

Španjolska i Portugal, 1972.

Godine 1972., odredio si je vrijeme od dva mjeseca za obilazak mreže gradova u Španjolskoj i Portugalu, ispunjavajući svoj raspored svim vrstama susreta pri čemu su brojni snimani. Bilo je to iscrpljujuće putovanje iako se to ne da primjetiti na fotografijama ovih događanja s osnivačem. Na cijeli spektar postavljenih pitanja odgovorio je sa stilom i razumljivo, jednostavnošću katehete, ali doktrinom teologa i vjerom sveca. Ljudi su ga pitali o sakramentima, o pobožnosti prema našj Gospi, o molitvi, o obiteljskom

životu. Sve su to bila pitanja o kojima se većinom široko raspravljalo, a zbunjivala su duše vjernika.

“U susretima apostola s našim Gospodinom, razgovaralo se o svemu: *in multis argumentis*, kako kaže Sveto Pismo. Naši susreti dijele taj duh: oni su prijateljski način da se u obitelji razgovara o učenju Isusa Krista. Cristo, Vidite da ne pretjerujem kada vam kažem da je Opus Dei jedna velika kateheza.”

Ohrabrivao je ljude da mu postavljaju “drska” pitanja, i nekolicina ih je to i učinila.

“Oče, kako vi provodite vrijeme zahvale nakon Pričesti?”

-Ovaj mladić želi da se javno ispovijedim!”

Odgovarao je, da zahvaljivanje produlji do podneva, i tada da se počne pripremati za sv. Misu

sljedećeg dana. Tako je ispitivač dobio izazovni prijedlog.

“Oče, što mislite koje su najvažnije vrijednosti za nekog učitelja?”

“Trebaš ih sve, ali u prvom redu iskaži učenicima veliku odanost.”

“Oče, kako možemo pomoći prijateljima da obnove vjeru koju tvrde da su izgubili?”

“Ako su zaista imali vjeru, može biti da je nisu zapravo izgubili. Može biti da se trenutno preko vjere nalazi neka čahura, i druga preko nje, i još jedna: niz slojeva ravnodušnosti, pogrešnih tumačenja, možda loših navika, i loših utjecaja. Savjetujem da prije svega molite.”

“Oče, neki kažu da djecu moramo učiti sve vjere tako da kod odrastu mogu izabrati...”

I tako dalje s pitanjima i odgovorima iznenađujuće spontanosti. Na njegove je propovijedi tih tjedana došlo više od 150 000 ljudi. U svakom je gradu želio posjetiti zatvorene samostane da bi pokazao svoju ljubav prema vjerskom pozivu i da bi tražio molitve. Također bi odlazio na hodočašće u najvažnija Gospina svetišta, u svakom mjestu koje je posjetio.

Latinska Amerika, 1974.

Između svibnja i kolovoza 1974., putovao je Južnom Amerikom: Brazil, Argentina, Čile, Peru, Ekvador i Venezuela. Još je jednom želio učvrstiti duše vjernika u njihovoj ljubavi za Crkvu i Papu i u njihovoj vjernosti Učiteljstvu Crkve putem intenzivnog apostolata kateheze. Tisuće ljudi čulo ga je govoriti riječi gorljive ljubavi prema Crkvi i Papi tražeći ih da budu vjerni Crkvenim

naučavanjima uključujući i one Drugog vatikanskog koncila.

U Sao Paulu, u Brazilu, rekao je na jednom okupljanju, “Toliko toga ovdje u Brazilu valja napraviti, jer postoje ljudi potrebiti najosnovnijih sredstava za život. Ne samo vjerskih podučavanja onih brojnih nekrštenih, nego i osnovnog obrazovanja. Moramo ih poduprijeti i osigurati da nitko ne bude nezaposlen, da se nijedna starija osoba ne brine kako nema nikoga da se brine o njoj, da nijedan bolesnik ne bude napušten, da nitko ne bude uzalud gladan i žedan pravednosti, da se ne nađe nitko tko ne bi razumio značenje patnje.”

U Buenos Airesu, Argentina, netko ga je pitao, “Kada se vratite kući, Oče, što želite ostaviti svojoj djeci, ovdje, u Južnoj Americi?”

Odgovorio je, “Svuda sijte mir i sreću. Nemojte izreći nijednu

uvredljivu riječ. Naučite hodati ruku-pod-ruku s ljudima koji razmišljaju drugačije od vas. Nikada nemojte loše postupati s ljudima. Svima budite braća i sestre, sijući mir i sreću.”

U Venezueli ga je neki čovjek pitao za savjet u vezi odgoja djece. Sveti Josemaría mu je rekao, “Povedi ih u šetnju siromašnim četvrtima oko Caracasa, tako da vide te siromašne kolibe jednu do druge. Nauči ih da je novac nešto što moraju naučiti pravilno koristiti, njime upravljati, tako da svi mogu dijeliti dobra ove zemlje. Jer, vrlo je lako misliti ‘Jako sam dobar’ ako nikada nismo bili u potrebi. Jedan moj prijatelj koji je imao puno novaca mi je jednom rekao, ‘Ne znam jesam li dobra osoba jer nikada mi žena nije bila bolesna, a da sam ja bez posla i bez ijedne lipe. Nikada nisam vidio svoju djecu slabe od gladi, a da ja nemam posao i nijednog novčića. Nikada se nisam

našao ležeći na ulici bez ikakvog skloništa... Ne znam jesam li pošten, jer ne znam što bih napravio da mi se sve ovo dogodi.' Gledaj, moramo nastojati da se ovo nikome ne dogodi. Moramo podučavati tako da ljudi mogu raditi i zaraditi za pristojan život, da si pripreme potrebna sredstva za starost i bolest, za obrazovanje svoje djece i za sve svoje druge potrebe. Ništa što druge ljude zabrinjava ne smije nas ostaviti ravnodušnima, moramo se koristiti raspoloživim sredstvima i gajiti milost i pravednost.

Obraćenje

Uvijek je naglašavao potrebu za obraćenjem, kroz Sakrament pomirenja. Išao je na hodočašća u glavne centre štovanja Marije Majke Božje u svakoj zemlji, da bi joj se molio, i rekao je da će se sav taj trud i poteškoće na putovanjima isplatiti,

ako se bar jedna osoba obrati i pomiri s Bogom.

U Peru-u ga je napad bronhitisa vezao za krevet i liječnici su se zabrinuli. Napola oporavljen, ponovo je počeo propovijedati. Dana 1. kolovoza stigao je u Ekvador gdje ga je zahvatio težak slučaj visinske bolesti. Međutim, ipak je tamo održao apostolska druženja s nekoliko skupina ljudi i kasnije u Venezueli, dok mu liječnici nisu savjetovali da mora privremeno prekinuti sve aktivnosti.

Ponovo Latinska Amerika, 1975.

Dana 4.veljače 1975. vratio se na zapadnu polutku, u posjetu Venezueli i Gvatemali. Brojni ljudi, među njima i Indijanci, došli su ga slušati u Guatemala City-ju. Pričao im je između ostalog, i o svetom Josipu i rekao: “Naučio nas je vrijednost svakodnevnog rada kojeg, ljudski rečeno moramo doživljavati kao

sredstvo našeg posvećenja. Možemo uliti ljubav u svoje svakodnevne obveze, svakoga sata, svake minute tako da to uzmognemo prikazati Bogu... Jednako bi bilo da gradimo neboder ili pletenu košaru koju plete jedna od mojih indijanskih kćeri.”

I završio je snažno: “Ta mi je pletena košara jednako vrijedna kao i neboder, ako je izrađena s ljubavlju!”

Na ovoj se zadnjoj postaji putovanja opet razbolio; otišao je bez imalo snage, morao je skratiti put i vratiti se kući 23. veljače, prije nego je planirano. Sveti Josemaría prihvatio je Božju volju i prikazao Bogu ovo razočaranje za Crkvu u Latinskoj Americi.

hr-hr/article/katehetska-putovanja/
(4.04.2025.)